

A GETSZEMÁNIBAN

TÍZ ÓRA felé járt az idő e csütörtök éjszakán, amikor Jézus visszavezette az apostolokat Illés és Mária Márk házából a Getszemáni táborba. A hegyekben eltöltött nap óta János Márk a maga feladatává tette, hogy Jézust szemmel tartsa. János így néhány órára lepihent, amíg a Mester az apostolaival a felsőszobában tartózkodott, de amint meghallotta, hogy jönnek lefelé, felkelt és gyorsan magára kapva egy vászonköpenyt, velük ment végig a városon, át a Kidron patakon, és tovább, egészen a Getszemáni liget melletti magánszállásukig. És János Márk egészen a Mester közelében maradt ezen az éjszakán és másnap is, s így tanúja lehetett mindennek és meghallhatott sok olyasmit, amit a Mester e perctől kezdve a keresztre feszítésének órájáig elmondott.

² Amint Jézus és a tizenegyek visszafelé tartottak a táborba, az apostolok találgatni kezdték, hogy Júdás miért marad ilyen sokáig távol, és egymás között a Mester azon előrejelzéséről beszélgettek, hogy egyikőjük el fogja árulni őt, és most először sejtették meg, hogy nincs minden rendben Karióti Júdással. De Júdás ügyét nyíltan nem hozták fel egészen addig, amíg a táborba nem értek, ahol is kiderült, hogy Júdás nincs ott, hogy várná őket. Amikor mindannyian András kezdték kérdezgetni, hogy megtudják mi történt Júdással, a főnökük csak annyit mondott, „Nem tudom merre jár Júdás, de félek, hogy elhagyott minket.”

1. AZ UTOLSÓ CSOPORTOS IMA

¹ Néhány pillanattal a táborba érést követően Jézus így szólt hozzájuk: „Barátaim és testvéreim, a veletek eltöltendő időm már nagyon rövid, és azt szeretném, ha elvonulnánk magunkban, és imádkoznánk a mennyei Atyánkhoz, hogy adjon éltető erőt ebben az órában és ettől kezdve minden munkában, melyet az ő nevében kell elvégeznünk.”

² Amikor Jézus ezt elmondta, egy közeli helyre vonult az Olajfák hegyén, és egész Jeruzsálem látképe előtt arra kérte őket, hogy térdeljenek le körülötte egy nagy, lapos sziklán, mint ahogy a felavatásuk napján is tették; és akkor, ahogy ott állt a kör közepén, a lágy holdfényben megmutatkozó dicső alakjában, tekintetét az égre emelte és így imádkozott:

³ „Atyám, az időm elérkezett; dicsőítsd meg most a Fiadat, hogy a Fiú megdicsőítsen téged. Tudom, hogy teljes fennhatóságot adtál nekem az országom minden élő teremtménye felett, és én örökkévaló életet fogok adni mindenkinek, aki az Isten hű fiává lesz. És ez az örökkévaló élet, hogy a teremtményeim megismerjenek téged úgy, mint a mindenek egyetlen igaz Istenét és Atyját, és hogy higgyenek őbenne, akit te a világba küldtél. Atyám, megdicsőítettelek téged a földön és elvégeztem a rám bízott feladatot. Már csaknem befejeztem a magunk teremtése szerinti gyermekek számára való alászállásomat; már csak

az maradt hátra, hogy életemet adjam a húsvér testben. És most, ó, Atyám, dicsőíts meg azzal a dicsőséggel, melyben akkor volt részem, mielőtt e világ volt és fogadj engem még egyszer a jobboldon.

⁴ Kinyilatkoztattalak téged azoknak az embereknek, akiket a világból kiválasztottál és nekem adtál. Ők a tied — minthogy minden élet a te kezdedben van — te pedig nekem adtad őket, és én közöttük éltem, tanítottam őket az élet útjára, és ők hittek. Ezek az emberek megtanulják, hogy minden, amim csak van, tőled származik, és hogy a húsvér testben élt életem célja nem más, mint megismertetnem Atyámat a világokkal. A tőled való igazságot kinyilatkoztattam nekik. Ezek a barátaim és a követeim ösztöntől beleegyeztek, hogy elfogadják a szavadat. Elmondtam nekik, hogy én tőled jöttem, hogy te küldtél engem ebbe a világba, és hogy vissza fogok térni hozzád. Atyám, eme kiválasztott emberekért imádkozom. És nem úgy imádkozom értük, mint ahogy a világért imádkoznák, hanem ahogy azokért, akiket a világból kiválasztottam, hogy képviseljenek engem a világ számára, miután visszatértem a munkáidhoz, éppen úgy, ahogy én is képviseltelek e világban, a húsvér testben való ittlétem alatt. Ezek az emberek az enyéme; te adtad nekem őket; de mindazok a dolgok, melyek az enyéme, örökre a tied, és mindent, ami a tied volt, az enyémmé tettél. Bennem magasztalódtál fel, és most azért imádkozom, hogy én ezekben az emberekben tiszteltessek meg. Én tovább már nem lehetek e világban; azon vagyok, hogy visszatérjek a tőled kapott munkához. Itt kell hagynom ezeket az embereket, hogy képviseljenek minket és az országunkat az emberek között. Atyám, tartsd meg ezeket az embereket húségükben, mivel én arra készülök, hogy feladjam életemet a húsvér testben. Segítsd őket, az én barátaimat, hogy szellemben egyek legyenek, éppen úgy, ahogy mi is egy vagyunk. Ameddig velük lehettem, addig felügyelhettem és vezethettem őket, de most távozni készülök. Óvd őket, Atyám, amíg elküldhetjük az új tanítót, hogy megvigasztalja és megerősítse őket.

⁵ Tizenkét embert adtál nekem, és én mindet megtartottam, egynek, a bosszúállás fiának a kivételével, aki nem akar társunk lenni többé. Ezek a férfiak gyengék és esendők, de én tudom, hogy megbízhatunk bennük; próbára tettem őket; szeretnek engem, éppen úgy, ahogy tisztelnek téged. Bár a kedvemért sokat kell szenvedniük, azt szeretném, ha őket is eltöltené a mennyországban való fiúi elismertség bizonyosságának öröme. E tizenkét embernek kinyilatkoztattam szavadat és megtanítottam nekik az igazságot. A világ talán gyűlöli őket, mint ahogy engem is gyűlölt, de nem kérem, hogy vedd ki őket a világból, csak azt, hogy tartsd távol őket a rossztól. Szenteld meg őket az igazságban; a te szavad az igazság. És miként elküldtél engem e világba, éppen úgy fogom én is elküldeni ezeket az embereket a világba. A kedvükért éltem az emberek között

és szenteltem életemet a szolgálatodnak, hogy ösztönöz-
zem őket a megtisztulásra a nekik megtanított igazságon és
a nekik kinyilatkoztatott szereteten keresztül. Jól tudom
Atyám, hogy nem szükséges megkérnem téged, hogy vi-
gyázz e testvéreimre, miután eltávoztam; tudom, hogy ép-
pen úgy szereted őket, ahogy én, de azért teszem ezt, hogy
jobban megértsék, hogy az Atya éppen úgy szereti a halan-
dó embereket, mint a Fiú.

⁶ És most, Atyám, nem csak ezért a tizenegy emberért
akarok imádkozni, hanem mindenki másért is, akik hisz-
nek, illetőleg akik ezt követően elhiszik a mennyország-
ról szóló örömhírt, az ő jövőbeli segédkezésükön keresz-
tül. Azt akarom, hogy egyek legyenek, mint ahogy te és én
egy vagyunk. Te bennem vagy és én benned vagyok, és azt
szeretném, hogy e hívek hasonlóképpen bennünk legye-
nek; hogy mindkettőnk szelleme bennük lakozzon. Ha a
gyermekeim egyek úgy, ahogy mi egy vagyunk, és ha úgy
szeretik egymást, ahogy én szerettem őket, akkor minden
ember el fogja hinni, hogy én tőled jöttem és hajlandó lesz
elfogadni az igazságról és a dicsőségről tett kinyilatkozta-
tásomat. A dicsőséget, melyet nekem adtál, kinyilatkozta-
tattam e híveknek. Ahogy te velem éltél szellemben, úgy
éltem én velük a húsvér testben. Ahogy te egy voltál ve-
lem, úgy voltam én egy velük, és úgy lesz az új tanító min-
dig egy velük és bennük. És mindezt azért tettem, hogy a
testvéreim a húsvér testben megtudják, hogy az Atya ép-
pen úgy szereti őket, ahogy a Fiú, és hogy te éppen úgy
szereted őket, ahogy engem szeretsz. Atyám, munkáldoj
velem azon, hogy megmentsük e híveket, hogy rövidesen
velem lehessenek dicsőségben, majd tovább haladva csat-
lakozzanak hozzád, hogy a Paradicsomon magadhoz ölel-
hesd őket. Akik magukat lealacsonyítva velem szolgálnak,
azokat magamhoz veszem a dicsőségben, hogy meglássák
mindazt, amit nekem adtál, mint örökkévaló természetét
a halandói húsvér testhez hasonló alak idővetéséből kinőtt
magnak. Arra vágyom, hogy megmutassam a földi testvé-
reimnek azt a dicsőséget, melyben részem volt e világ me-
galapítása előtt. Ez a világ nagyon keveset tud rólad, igaz-
ságos Atyám, de én ismerlek, és megismertettelek e hívek-
kel, és ők megismertetik a nevedet más nemzedékekkel. És
most megígérem nekik, hogy velük lesz a világban, éppen
úgy, ahogy velem voltál — úgy legyen.”

⁷ A tizenegyek még néhány percig térden állva marad-
tak Jézus körül, mielőtt felkeltek és csendben elindultak
volna vissza a közeli táborukba.

⁸ ¶ Jézus a követői közötti *egységért* imádkozott, de
nem akart egyformaságot. A bűn haladásra képtelen, ha-
lott szintet teremt, csak az igazságosság táplálja az egyéni
tapasztalás alkotószellemét, mely tapasztalásra az örökké-
való igazság élő valóságaiban, az Atya és a Fiú isteni szelle-
meivel való fokozatos fejlődési közösségében kerül sor. A
hívó-fiú az isteni Atyával való szellemi társaságában soha-
sem birtokolhatja a tantételszerű véglegességet és a feleke-
zeti felsőbbrendűség csoporttudatát.

⁹ A Mester az apostolaival közösen megtartott ezen
utolsó imája alatt arra a tényre utalt, hogy megmutatta az

Atya *nevét* a világnak. És pontosan ezt tette az Isten ki-
nyilatkoztatása révén a húsvér testben eltöltött tökéletes-
sé tett életében. A mennyei Atya megpróbálta kinyilat-
koztatni magát Mózesnek, de annak kimondásánál, mint
„VAGYOK”, nem tudott tovább jutni. És amikor sürget-
ték az önmaga további kinyilatkoztatását, csak annyi tárult
fel, „VAGYOK, aki VAGYOK”. De amikor Jézus a földi
életét befejezte, az Atya e neve oly mértékben kinyilatkoz-
tatott, hogy a Mester, aki a megtestesült Atya volt, igazul
mondhatta:

¹⁰ Én vagyok az élet kenyere.

¹¹ Én vagyok az élő víz.

¹² Én vagyok a világ világossága.

¹³ Én vagyok minden korszak vágya.

¹⁴ Én vagyok a nyitott kapu az örökkévaló üdvözülés-
hez.

¹⁵ Én vagyok a vég nélküli élet valósága.

¹⁶ Én vagyok a jó pásztor.

¹⁷ Én vagyok a végtelen tökéletesség ösvénye.

¹⁸ Én vagyok a feltámadás és az élet.

¹⁹ Én vagyok az örök továbbélés titka.

²⁰ Én vagyok az út, az igazság és az élet.

²¹ Én vagyok a véges gyermekeim végtelen Atyja.

²² Én vagyok az igaz szőlőtő; ti vagytok az ágak.

²³ Én vagyok mindenkinek a reménye, aki ismeri az élő
igazságot.

²⁴ Én vagyok az élő híd az egyik világról a másikra.

²⁵ Én vagyok az élő kapocs idő és örökkévalóság között.

²⁶ ¶ Jézus így teljesítette ki az Isten nevének élő kinyi-
latkoztatását minden nemzedék számára. Ahogy az isteni
szeretet kinyilatkoztatja az Isten természetét, az örökké-
való igazság egyre nagyobb arányban tárja fel az ő nevét.

2. AZ ÁRULÁS ELŐTTI UTOLSÓ ÓRA

¹ Az apostolokat nagyon megdöbbenette, hogy ami-
kor a táborba visszatértek, nem találták ott Júdást. Mialatt
a tizenegyek hevesen vitatkoztak az áruló apostoltársuk-
ról, Zebedeus Dávid és János Márk félrehívta Jézust és kö-
zölték vele, hogy már néhány napja figyelik Júdást, és hogy
tudják, hogy szándéka szerint árulással az ellenségei kezére
juttatná őt. Jézus meghallgatta őket, de csak annyit mon-
dott: „Barátaim, semmi sem történhet az Ember Fiával,
hacsak nem a mennyei Atya akarja úgy. Ne nyugtalankod-
jék a szívetek; minden dolog együtt fog működni az Isten
dicsőségére és az emberek üdvözülésére.”

² Jézus derűs magatartása eltűnőben volt. Ahogy az óra
előrehaladt, egyre komolyabbá, sőt szomorúvá vált. Az
apostolok, akik nagyon izgatottak voltak, nemigen akar-
tak visszamenni a sátraikba, még akkor sem, amikor a Mes-
ter maga kérte őket erre. A Dáviddal és Jánossal folytatott
beszélgetésből visszatérve, Jézus a tizenegyhez e szavakkal
szólt utoljára: „Barátaim, térjete nyugovóra. Készüljetek
a holnapi nap munkájára. Emlékezzetek, mindannyiunk-
nak alá kell vetnünk magunkat a mennyei Atya akaratá-
nak. Békémet hagyom veletek.” És miután ezt elmondta,

intett nekik, hogy menjenek a sátraikba, de ahogy elindultak, Jézus odaszólt Péternek, Jakabnak és Jánosnak, ezt mondva, „Szeretném, ha velem maradnátok egy kicsit.”

³ Az apostolok csak azért aludtak el, mert tényleg ki voltak merülve; igen keveset aludtak azóta, hogy megérkeztek Jeruzsálembe. Mielőtt a különálló hálólhelyeikre mentek volna, Zélóta Simon mindannyiukat odavezette az ő sátrához, ahol a kardokat és hasonló eszközöket tárolta, és mindegyiküket ellátta fegyverrel. Nátániel kivételével mindegyikük vett a fegyverekből és fel is kötötték azt. Nátániel nem volt hajlandó felfegyverkezni, mondván: „Testvéreim, a Mester többször is elmondta nekünk, hogy az ő országa nem e világi, és hogy a tanítványainak nem karddal kell kivívniuk annak megalapítását. Én elhiszem ezt; nem gondolom, hogy a Mesternek szüksége lenne arra, hogy kardot ragadjunk a védelmében. Mindannyian láttuk az ő nagy hatalmát és tudjuk, hogy meg tudná védeni magát az ellenségeitől, ha úgy akarná. Ha nem akar ellenállni az ellenségeinek, akkor az azért van, mert a dolgok ilyen alakulása az ő azon törekvését képviseli, hogy teljesítse az Atyja akaratát. Imádkozni fogok, de kardot nem ragadok.” Meghallgatván Nátániel beszédét András visszaadta a kardját Zélóta Simonnak. Így aztán kilencen voltak felfegyverkezve, ahogy éjszakára különváltak.

⁴ A Júdás áruló volta miatti neheztelés az adott pillanatban minden mást elhomályosított az apostolok elméjében. A Mesternek a Júdásra vonatkozó megjegyzése, melyet az utolsó ima során mondott, ráébresztette őket arra a tényre, hogy Júdás elhagyta őket.

⁵ ¶ Miután a nyolc apostol végül visszavonult a sátrába, és mialatt Péter, Jakab és János arra várt, hogy megkapja a Mester parancsait, Jézus így szólt Zebedeus Dávidhoz, „Küldd ide hozzám a legfürgébb és legmegbízhatóbb hírvivődet.” Amikor Dávid a Mester elé vezetett egy bizonyos Jákobot, aki egykor futár volt abban az éjszakai szolgálatban Jeruzsálem és Betsaida között, Jézus e szavakkal fordult hozzá: „A legnagyobb sietséggel menj el Abnerhez Filadelfiába, és mondd meg neki: „A Mester békés üdvözlését küldi neked és azt mondja, hogy eljött az ő ideje, amikor is az ellenségei kezére adatik, akik megölik őt, de feltámad a holtából és rövidesen megjelenik nektek, mielőtt az Atyához elmegy, azért, hogy útmutatást adjon arra az időre, amikor majd az új tanító eljön, hogy a szívetekben éljen.” És amikor Jákob a Mester meglepedésére visszamondta ezt az üzenetet, Jézus e szavakkal indította útnak: „Ne félj attól, hogy mit tehet veled bárki ember, Jákob, mert ezen az éjszakán egy nem látható hírvivő fog melletted futni.”

⁶ Ez után Jézus a látogatóban lévő görögök vezetőjéhez fordult, akik velük táboroztak, és azt mondta: „Testvérem, ne aggasszon, ami történni fog, hiszen én már előre figyelmeztettem titeket. Az Ember Fiát megölik az ellenségeinek, a főpapoknak és a zsidók vezetőinek a felbujtására, de én feltámadok, hogy egy kis időre veletek legyek, mielőtt eltávozom az Atyához. És amikor mindennek a megtörténtét láttátok, dicsőítsétek az Istent és öntsetek erőt a testvéreitekbe.”

⁷ ¶ Szokványos körülmények között az apostolok személyesen is jó éjszakát kívántak volna a Mesternek, de ezen az estén olyannyira lekötötte őket Júdás elpártolásának döbbenetes felismerése és olyannyira hatalmába kerítette őket a Mester búcsúimájának szokatlan természete, hogy meghallgatták az elköszönési üdvözlését és aztán szó nélkül elvonultak.

⁸ Jézus ezt mondta Andrásnak, ahogy ő is elvált tőle azon az éjszakán: „András, tegyél meg mindent, amit csak tudsz a testvéreid együtt tartása érdekében, amíg újra el nem jövök hozzátok, miután e poharat kiittam. Adj erőt a társaidnak, mivelhogy én már mindent elmondtam nekik. Béke legyen veled.”

⁹ Az apostolok egyike sem számított arra, hogy bármi rendkívüli dolog történne azon az éjszakán, hiszen már túl késő volt. Megpróbáltak aludni, hogy reggel korán fel tudjanak kelni és felkészülhessenek a legrosszabbra. Úgy gondolták, hogy a főpapok kora reggel akarják majd elfogni Jézust, mert soha semmilyen világi munkát nem végeztek a páska-ünnepre való felkészülés napjának dele után. Csak Zebedeus Dávid és János Márk értette meg, hogy Jézus ellenségei épp azon az éjszakán jönnek el Júdással.

¹⁰ ¶ Dávid úgy szervezte, hogy azon az éjszakán annál a felső ösvénynél álljon őrt, mely a Betánia-Jeruzsálem úthoz vitt, míg János Márknak a Kidron völgyén át a Getszemániba felfelé vezető úton kellett figyelnie. Mielőtt Dávid elindult volna erre az önként vállalt őrségre, e szavakkal búcsúzott el Jézustól: „Mester, igen nagy öröömre volt, hogy veled szolgálhattam. A testvéreim a te apostolaid, de én örültem, hogy megtehetem a csekélyebb dolgokat, mivel azokat is meg kellett tenni, és teljes szívemből hiányolni foglak, amikor már eltávoztál.” És erre Jézus azt mondta Dávidnak: „Dávid, fiam, mások azt tették, amire utasították őket, de e szolgálatot te a saját szívedből indítatva végezted, és én nem fogok megfélemlkezni az odaadásodról. Egy napon te is ott fogsz szolgálni velem az örökkévaló országban.”

¹¹ És ez után, amint épp arra készült, hogy a felső ösvénynél álljon őrt, Dávid azt mondta Jézusnak: „Tudod, Mester, elküldtettem a családomért, és azt az üzenetet kaptam az egyik hírvivőtől, hogy ma éjjel Jerikóba érnek. Holnap kora délelőttre lesznek itt, mert veszélyes lenne éjjel megtenniük azt a rossz utat.” És Jézus, lenézve Dávidra, csak annyit mondott: „Legyen úgy, Dávid.”

¹² ¶ Amikor Dávid felment az Olajfák hegyére, János Márk azon út közelében kezdte meg a virrasztást, mely a patak mellett haladt lefelé, Jeruzsálembe. És János az őrhelyén is maradt volna, ha nem vágyott volna annyira arra, hogy Jézus közelében legyen és hogy megtudja, hogy mi történik. Röviddel azt követően, hogy Dávid otthagyta őt, és amikor János Márk észrevette, hogy Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal visszavonul egy közeli szurdokba, olyannyira hatalmába kerítette az odaadással vegyes kíváncsiság, hogy elhagyta az őrhelyét és utánuk eredt, megbújva a bokrok mögött, ahonnan látott és hallott is mindent, ami a kertben töltött utolsó pillanatokban végbement, épp

mielőtt Júdás és a fegyveres őrség megjelent Jézus elfogására.

¹³ ¶ Mialatt mindezek zajlottak a Mester táborában, Karióti Júdás a templomország kapitányával tanácskozott, aki összegyűjtötte az embereit, hogy felkészüljenek az indulásra s az áruló vezetésével elfogják Jézust.

3. EGYEDÜL A GETSZEMÁNIBAN

¹ Miután megnyugodott és lecsendesült az egész tábor, Jézus elvonult Péter, Jakab és János társaságában egy közeli szurdokba, ahová már korábban is gyakran eljárt imádkozni, és hogy az Istennel együtt legyen. A három apostol nem tudta nem észrevenni, hogy Jézus milyen fájdalmasan levert; a Mesterüket még soha azelőtt nem látták ilyen gondterheltnak és szomorúnak. Amikor odaértek az imádságos helyéhez, arra kérte őket, hogy üljenek le és virrasszanak vele, miközben ő egy kőhajításnyira eltávolodott imádkozni. És amikor arcra borult, így imádkozott: „Atyám, azért jöttem e világba, hogy megcselekedjem akaratomat, és így is tettem. Tudom, hogy eljött az idő, hogy életemet adjam a hűsvér testben, és nem riadok vissza tőle, de szeretném tudni, hogy akarod-e az, hogy e poharat kiigyam. Küldj nekem bizonyosságot arról, hogy a halálom által kell örömet szerezniem neked, éppen úgy, ahogy az életemben is szereztem.”

² A Mester néhány pillanatig imádkozó testtartásban maradt, és az után odament az apostolokhoz, akiket alva talált, mert szempilláik elnehezültek és nem tudtak ébren maradni. Ahogy Jézus felkeltette őket, ezt mondta: „Hát nem tudtok virrasztani velem még egy órán át sem? Hát nem látjátok, hogy a lelkem szerfelett szomorú, halálosan bánatos, és hogy a társaságotokért esedezem?” Miután a három apostol felébredt az alvásból, a Mester megint elvonult magában, és a földre borulva, ismét imádkozott: „Atyám, tudom, hogy e poharat elkerülni lehetséges volna — veled minden dolog lehetséges — de én azért jöttem, hogy megcselekedjem az akaratomat, és bár ez keserű pohár, kiiszom, ha úgy akarod.” És amint az imát így elmondta, egy nagy angyal jött le mellé, szólt hozzá, megérintette és erőt öntött belé.

³ Amikor Jézus visszament, hogy beszéljen a három apostollal, megint alva találta őket. Felébresztette őket, mondván: „Ilyen órán szükségem van arra, hogy velem virrasszatok és imádkozzatok — annál is inkább szükségetek van az imádkozásra, nehogy kísértésbe esetek — miért alusztok hát el, amikor itt hagylak titeket?”

⁴ És akkor, harmadszorra is, a Mester visszavonult és imádkozott: „Atyám, látod alvó apostolaimat; könyörülj rajuk. A szellem valóban készséges, de a hűsvér test gyenge. És most, ó, Atyám, ha e pohár nem múlik el, akkor kiiszom. Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” És amikor az imádkozást befejezte, egy darabig a földre borulva maradt. Amikor felkelt és visszament az apostolaihoz, megint csak alva találta őket. Nézte őket és szájalommal és gyöngédséggel a hangjában így szólt: „Aludjatok csak és pihenjete; a döntés ideje már elmúlt. Elért minket az

óra, amelyben az Ember Fiát árulással az ellenségei kezére adják.” Ahogy lehajolt, hogy felrizza őket, azt mondta: „Keljete fel, térjünk vissza a táborba, mert meglátjátok, az árulóm már közel jár, és eljött az idő, amikor a nyájamat szétkergetik. De én e dolgokról már szóltam nektek.”

⁵ ¶ Az évek során, amikor Jézus a követői között élt, ők valóban sok bizonyítékot találtak az ő isteni természetére, most azonban az emberisége új bizonyítékainak lesznek tanúi. Éppen az istenisége kinyilatkoztatásainak legnagyobbika, vagyis a feltámadása előtt most kellett elérkezniük a halandói természete bizonyítékainak, a megaláztatásnak és a keresztre feszítésnek.

⁶ Minden egyes alkalommal, amikor a kertben imádkozott, az emberisége erős hit-szorításban talált fogást az isteniségén; emberi akarata még teljesebben lett eggyé az Atyja isteni akaratával. A nagy angyal által neki elmondottakban egyebek mellett ott volt az az üzenet is, hogy az Atya azt szeretné a Fiától, hogy a földi alászállását úgy fejezze be, hogy átesik a halál teremtményi tapasztalásán, éppen úgy, ahogy minden halandónak meg kell tapasztalnia azt az anyagi felbomlást, amely által az időbeli létezésből átkel az örökkévalóság fejlődésébe.

⁷ Az est korábbi részében nem látszott oly nehéznek a pohár kiivása, de ahogy az emberi Jézus búcsút vett az apostolaitól és aludni küldte őket, a megpróbáltatástól való iszonyata felerősödött. Jézus az érzések ama hullámszállását élte át, mely minden emberi tapasztalás közönséges velejárója, és e pillanatban elfáradt a munkától, kimerült a megfeszített munka és az apostolai biztonsága miatti fájdalmas aggodás hosszú óráitól. Bár halandó ember nem képes fel fogni az Isten megtestesült Fiának ama gondolatait és érzéseit, melyek ekkor eltöltötték, mi tudjuk, hogy komoly fájdalmat és elmondhatatlan szomorúságot viselt el, mert a veríték nagy cseppekben gördült le az arcán. Végre meggyőződött arról, hogy az Atya azt akarja, hogy az események a maguk természetes menetét kövessék; teljes mértékben elszánta magát, hogy az egyik világegyetem elsőszámú vezetőjeként birtokolt legfelsőbb hatalmából semmit sem fog igénybe venni a maga megmentése érdekében.

⁸ Egy hatalmas teremtésszerűség összegyűlt seregei lebegtek ekkor e hely felett, Gábrrielnek és Jézus Megszemélyesült Igazítójának átmeneti, közös parancsnoksága alatt. E mennyei seregek hadosztályparancsnokait többször is figyelmeztették, hogy ne avatkozzanak be ezekben a történetekben a földön, hacsak nem maga Jézus rendeli el a közbelépésüket.

⁹ ¶ Az apostoloktól való elválás élménye komoly teher volt Jézus emberi szívének; e szeretetteljes szomorúság kerítette hatalmába és nehezítette meg, hogy a bizonyosan rá váró halállal szembenézzen. Felismerte, hogy az apostolai mennyire gyengék és mennyire tudatlanok, és rettegett attól, hogy el kell hagynia őket. Jól tudta, hogy eljött az indulás ideje, de az emberi szíve tudni szeretne volna, hogy nincs-e esetleg valamilyen szabályos menekülési út a szenvedés és a szomorúság szörnyű állapotából. És miután így megpróbálkozott a meneküléssel, és az nem sikerült neki,

már hajlandó volt kiinni a poharat. Mihály isteni elméje tudta, hogy megtette a tőle telhetőt a tizenkét apostolért; Jézus emberi szíve azonban azt szerette volna, ha még többet lehet tenni értük, mielőtt a világban magukra maradnak. Jézus szívét ez összetörte; igazán szerette a testvéreit. A húsvér testbeni családjától elszigetelődött; az egyik választott társa azon volt, hogy elárulja. Az apjának, Józsefnek a népe elutasította őt és ezzel megpecsételték a sorsukat, elbuktak mint nép, mely különleges küldetést kapott a földön. A lelkét a megcsalt szeretet és az elutasított irgalom kínozza. Ez a pillanat is egy olyan szörnyű emberi pillanat volt, amikor úgy tűnt, hogy minden egyszerre zúdul rá az emberre pusztító kegyetlenséggel és szörnyű gyötrellemmel.

¹⁰ Jézus emberi lényé nem volt érzéketlen az egyéni magányosságra, a nyilvános megszégyenülésre és az ügye kudarcának megmutatkozására. Mindezek az érzések leírhatatlan súllyal zúdultak rá. E nagy szomorúságban elméje visszatért a gyermekkorának názáreti napjaihoz és a Gali-

leában végzett kezdeti ténykedéséhez. E nagy megpróbáltatás idején a földi segédkezésének számos kellemes emlékeseménye bukkant fel az elméjében. És eme názáreti, kapernaumi, Hermon-hegyi, valamint a csillámló Galileai-tónál megtapasztalt napkeltét és napnyugtát idéző régi emlékekkel enyhítette fájdalmát, amint megerősítette emberi szívét és felkészült, hogy szembenézzen a hitszegővel, akinek oly rövid időn belül el kell árulnia őt.

¹¹ Mielőtt Júdás és a katonák megérkeztek volna, a Mester teljesen visszanyerte a szokásos higgadtságát; a szellem győzedelmeskedett a húsvér test felett; a hit fölbe kerekedett minden aggódó és kétkedő emberi hajlamnak. Sor került az emberi természet teljes felismerésének legfelsőbb megmértetésére és a vizsgát sikeresen letette. Az Ember Fia még egyszer felkészült, hogy nyugodtan és a legyőzhetetlensége teljes bizonyosságában nézzen szembe az ellenségeivel, úgy, mint egy olyan halandó, aki fenntartás nélkül az Atyja akarata megcselekedésének szentelte magát.